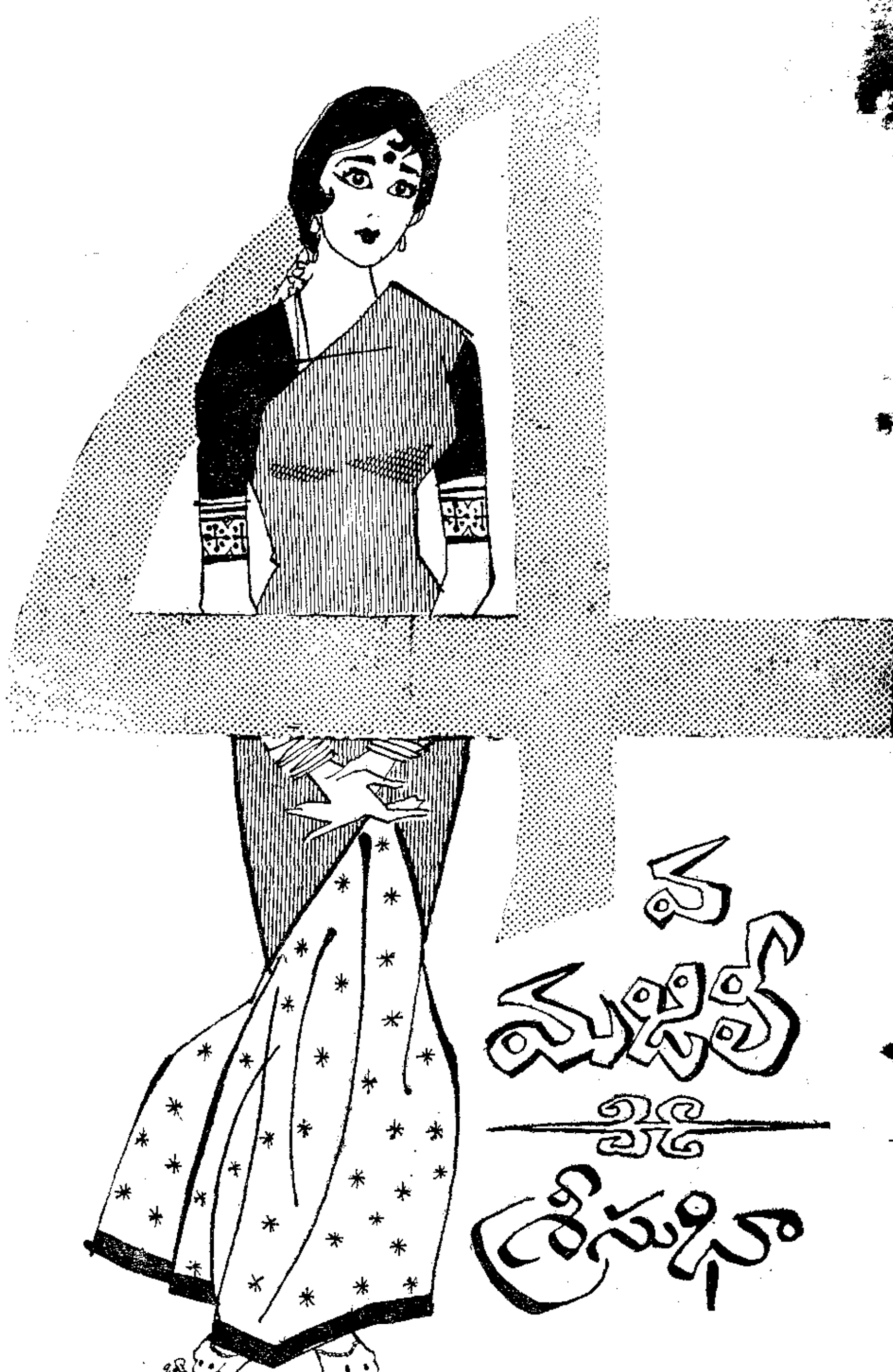

శ్రీసుభా

అలివేలు అందరిలాంటి ఆడపిల్లే. ఎనిమిదో యేట ఎలిమెంటరీ స్కూలు విడిచిపెట్టి హైస్కూల్లో చేరింది. పొడుగ్గా మోకాళ్ళ క్రిందవరకూ వ్రేళ్ళాడే పువ్వుల గౌను పరికిణీ, జాకెట్టుగా విడిపోయింది.... మరో నాలుగేళ్లని జీర్ణం చేసుకుంది శరీరం. పరికిణీ, జాకెట్టుల అందాన్ని ముప్పాతిక దాకా డామినేట్ చేస్తూ పువ్వుల కండువా వచ్చి చేరింది-కొత్తగా సింహాసనం యెక్కిన యువరాజు జులుంతో.

అసలు పరికిణీ, జాకెట్టూ అభ్యుదయాన్నీ, శాంతినీ ఆశించే ప్రజాస్వామ్య దేశాల్లాంటి వయితే-వాటిమీద గుత్తాధిపత్యం సంపాదించే సామ్రాజ్య దేశాల వెర్రికాంక్ష. యెగబడాలనేదీ- వోణీ గుణం. అందుకే వోణీ పడ్డ తరువాతే ఆడపిల్లల్ని "జాగ్రత్త జాగ్రత్త" అంటూ హెచ్చరిస్తారు-బడుగు దేశాల్లాంటి పెద్దవాళ్ళు.

ఆ రూపంతోనే మరో సంవత్సరానికి కాలేజీలో చేరింది అలివేలు. అలాగే మూడు సంవత్సరాలు జరిగిపోయి అలివేలు ఫోర్తు యియర్ స్టూడెంట్‌గా మారిపోయింది... సగం "లోకాన్ని" అప్పటికే అర్థం చేసుకుంది. "లోకం" ఏమిటని పాఠకులు కళ్ళెర్రజేస్తే-పొరపాటు-లోకానికి బదులు "కాలేజీ" అని చదువుకున్నా అలివేలుకు నష్టం లేదు. ఇక్కడ అర్థానికి ప్రాముఖ్యం గాని మాటల గారడీకి కాదని ఆఖరికి మీరూ నాతో ఏకీభవిస్తారు -చూస్తూ వుండండి.

"ఇంక కోకలు కట్టుకోవాలమ్మా నువ్వు" అంది లేడీస్ వెయిటింగ్‌రూమ్‌లో వో పది గంటల ప్రాంతంలో స్నేహితురాలయిన కాంతం అసాంతం అలివేలును స్టడీ చేస్తూ.

"కోక లేమిటి-మోటు మాట-చీరలనక" వరలక్ష్మి అంది.

"చీరలనడం కన్నా కోక లనడమే బావుంటుం"దని నొక్కి వక్కాణించింది థర్డ్ యియర్ శేషారత్నం.

"ఏమిటమ్మా ఆ బాగు?" అన్నారు కొందరు.

"కో-అంటే కోరికల్నీ, క - అనగా కలల్నీ, లు-అంటే లుంగలు చుట్టి పడేసేవి.''

"చాలా చెత్తగా వుంది దండాన్వయం. ఇంకా నయం లుంగీ లనలేదు'' అంది ఉమ-ఖంగున నవ్వి.

"నాకు కోరికలూ లేవు, కలలూ లేవు. నేను కట్టుకోను''

"ఇంకా చిన్నదాని వనుకుంటున్నావేమో.

నీకన్నా జూనియర్నం. మేం కట్టుకోవడం లేదా ?"

"మీరు కట్టుకుంటే నేను కట్టుకోవాలని వుందా? అయినా యెందుకు?" అంది కోపం విరజిమ్ముతూ-

"ఎందుకా ?" అని కాంతం అలివేలు గుండెలమీదా, వీపుమీదా చేత్తో తడుముతూ "అమ్మాయిగారు లావెక్కుతున్నారుకాబట్టి" అంది నవ్వేస్తూ.

"పొండి" అలివేలు నవ్వును దాచుకుని విసుగుని సరఫరా చేసింది.

అందరూ నవ్వుతున్నారు.

అక్కడ అందర్నీ పొండని చెప్పి కసురుకున్నా, యింటికి వెళ్ళి నిలువుటద్దం బీరువాలో చూసుకుంటే-శరీరం యెవరిదోలా యెప్పుడూ చూడనిదానిలా కనిపించింది. పెద్ద మార్పే అనుకుంది. గోడమీద ఫస్ట్ యియర్ ఫొటో తీసి, తన్ను చూసుకుని "ఎదిగిపోయాను - నిజమే'' అనుకుంది. చూపుడు వేలుకు తీసుకున్న కర్పూరం కాటుక కను కొలకుల్లో దిద్దుకుంటూంటే కళ్ళు కిచకిచ లాడాయి శబ్దం లేకుండా. వేలి స్పర్శ కొత్తగా అనిపించింది.

భోజనం చేసి చదువుకోడం మొదలు పెట్టినా అలివేలు ధ్యాస పుస్తకం మీదకు పోలేదు. నాలుగేళ్ళ చదువు ముగియబోతోంది. ఈ సంవత్సరం అయినతర్వాత మేమిటి? అన్నయ్యయితే యం. యస్సీ అని నాగపూర్ పారిపోయాడు. పెద్దన్నయ్య యెప్పుడో కరిణీకాన్ని చేపట్టి జీవితం కొన సాగిస్తున్నాడు. తనేం చెయ్యాలి? అసలు తనెందుకు చదువుతోందో తనకే తెలియదు. అయిష్టంగానే బి.యస్సీ వరకూ రాగలిగిందా? లేకపోతే యిది యాంత్రికంగా జరిగిన అభివృద్ధా?

తల్లీ దండ్రీ అలివేలును యింతవరకూ చదివించడానికి కారణం-అలివేలు "అక్కయ్యలా నేను యింట్లో కూర్చోను. చదువుకుంటా''నని దెబ్బలాడ్డం కాదు. పెద్ద పిల్ల అన్నపూర్ణకి చదువు రాలేదు. చిన్నప్పటి నుంచీ పనిపాటలమీదే మక్కువ చూపించేది. పక్కింటి సుబ్బరాజుగారి కూతురు కాంతంతో అలివేలు బడిలోకి వెడుతూండేది. ఆ నడకే, ఆ పాదాలే అలా యెలిమెంటరీ స్కూలు నుంచి హైస్కూలుకు తీసుకు వెళ్ళాయి. ఓ మధ్యాహ్నం పేపర్లో అలివేలు స్కూల్ఫైనల్ ప్యాసయి కూర్చుంది. కుటుంబం ఆ అమ్మాయి గురించి ఆలోచించి "చదువు వస్తోందికదా. దానికి చెప్పిద్దాం'' అని కాలేజీకి పంపడానికి నిశ్చయించుకుని "కాలేజీలో జేరతావటే'' అని అడిగితే- శ్రావణ మంగళవారం పేరంటాని కన్నంత తేలిగ్గా "వూఁ" అనేసింది అలివేలు.

● "అదేవిటోయ్, ఈ మధ్య మరీ అలా గుర్రుపెడుతున్నావు?"
"నాకు ఇంకోలా రాదు గావును, ఏం చెయ్యను ?"

అలివేలుకు జీవితంపట్ల యేవేవో నిశ్చితాభిప్రాయాలు గానీ, ఆశలూ కలలూ అని గానీ లేవు, ఏదో మెకానికల్గా నడిచే స్వభావం ఆమెది. తన చదువు గురించి యింట్లో, "వర్గ పోరాటాలూ," సత్యాగ్రహాలూ లేవని పెద్ద ఆనందమూ లేదు.

కొంతమంది ఆడపిల్లలు —. తల్లినో, తండ్రినో యేడిపించో, తాము యేడిచో పంతంకొద్దీ చదువుసాగిస్తారు. మరి కొందరు యింట్లోవాళ్లు వద్దన్నమూలంగా మాట నెగ్గించుకోవడంకోసం మొండిగా ప్రవేశిస్తారు కాలేజిల్లోకి. అంటే చదువు మీద అభిమానం కన్నా, కాలేజీలో చదువుకున్నామనే పేరుకోసం. (ఈ రకం అమ్మాయిలు-యీ కథ చదువుతూన్నట్టయితే పుస్తకం విసిరికొట్టద్దని విన్నపం. మరో కథ చదువుకోండి-ఆ కోపం తగ్గిన తరువాతే తిరిగి, యీ పేజీ తెరవండి. ఇంకొందరు చదువు వస్తుంది కదా అని చదివి వాళ్ళకి తెలియకుండానే మేధావు లయిపోతారు, ఆఖరి రకం అమ్మాయిలు పాపం- "యెక్కడ ఆనకట్ట పడితే (ఫెయిల్) అక్కడే మానచ్చు-యెలాగూ, పెళ్ళనీ-చాకిరి అనీ-సంసార సముద్రంలోకి ప్రవహించవలసిన వాళ్ళమే. పుట్టింటిలో నయినా సుఖపడదాం'' అని మీమాంస చేసుకుని జేరతారు. (ఈ అమ్మాయిలు 'చదువుకున్నానని గర్వంలేదు. ఇంటిపన్లు కూడా చేస్తుంది' అన్న బిరుదులు గడించేస్తూంటారుట.)

ఈ పైన వ్రాసిన వూహాలు (బ్రాకెట్లు మినహా) అలివేలు వని భావించాలి. అలా ఆలోచించుకుంటున్న అలివేలుకు ఆశ్చర్యంతోపాటు చదువుమీద విరక్తి కూడా పుట్టుకొచ్చింది. తన చదువు గురించి యెంత డబ్బు ఖర్చవుతున్నదీ తెలియంది కాదు. బి. యస్సీ అయిన తరువాత వుద్యోగంచేస్తే అమ్మా నాన్నా వప్పుకుంటారు. ఆ తరువాత-యేముంది ?

గోడమీద యెవరో టెలివిజన్ సెట్ ద్వారా ప్రొజెక్ట్చేసిన కొన్ని చిత్రాలు ఆమెకు వుచితంగా కనిపిస్తున్నాయి...ఉద్యోగంమీద వుండుండి విరక్తి. ఇంతలో తెలియకుండానే కలలాంటి పెళ్ళి. ఉపన్యాసా లిచ్చే భర్త. పనిలో సతమత మవుతూ చీత్కారాలు చేసే అత్తగారు, వాలు కుర్చీలో పడుకుని చుట్ట కాలుస్తూ ధూమ ముద్రలో మునిగిన మామగారు. ఆఫీసులో ప్రేమ చూపులూ, ప్రేమ లేఖలూ బట్వాడా చేసే కుర్చీలు.

'అక్కడా జయించి యింకా దూరంగా జరిగితే'-ఇటు తిరిగి పడుతుంది...ఇటు వైపు కూడా గోడమీద ఆలోచనలు నవ్వుతున్నాయి. "కేర్" మంటూ యెవరో యేడు

● ఒకడు :- నా పెళ్ళిరోజున మా అత్తగారు, మామగారు తెగ మురిసిపోయారు. మా ఆవిడ కాపరాని కొచ్చిన తరవాతగాని వాళ్ళ సంతోషానికి కారణం గ్రహించలేకపోయాను.

స్తున్నారు...చుట్టూ చూసింది...ఎవరూ లేరు. మంచం క్రింద పిల్లిపిల్ల నిద్రపోతోంది తప్ప అరవడంలేదు...ఈ మాయ ఏమిటా అనుకుని తిరిగి చూసింది. గోడమీద సిగ చుట్టుకుని యెవరో తరుణి చంటాడిని యెత్తుకుని ముద్దాడుతోంది...ఉయ్యాల్లోంచి చటుక్కున నాలుగేళ్ళ వెధవాయి వొకడు లేచి 'అమ్మా పాలు' అంటున్నాడు...

అలివేలుకళ్లు మూసుకుని "ఆబొమ్మ నేను కాదు'' అనుకుంది. వెంటనే నవ్వు సమయం చిక్కిన దొంగలా బయటకు వచ్చేసింది అందమైన యెర్రని పెదాల్ని చూసి భయపడి.

"అయితే యిన్ని మార్పులూ, తను వూహించకుండానే జరిగితీరతాయన్న మాట" అనుకుంది ఆశ్చర్యంగా. "అయితే మాత్రం కళ్ళ ముందు యీ చిత్రణ యేమిటి - నేనేమన్నా వుబలాట పడ్డానా, యీ రకరకాల వూహా చిత్రాల్ని చూస్తానని" అనుకుని, ఆఖరిసారిగా "యెవరు చెప్మా-యీ రోజు నన్ను కదిపింది" అని ప్రశ్నించుకుంటే జవాబుగా కాంతం కన్పించింది.

"దొంగ రాస్కెల్-అదే. రేపు చెబుతాను దాని పని" అనుకుని బోర్లా పడుకుంది అలివేలు.

పూర్వంలో గోడమీద కన్పించిన బొమ్మ తనది కాదని-అలివేలు అనుకుంది కదూ. అయితే మీరూ అలాగే అనుకున్నారేమిటి? నాకు తెలుసు మీ రలా పొరపడరని. రచయిత యెక్కడ కళ్ళల్లో కారం జల్లుతాడో అని - అక్షరాక్షరాన్నీ లక్షల నేత్రాలతో తిలకించడం కోసం మీరు దేవేంద్రుడి శరీరంలో నేత్రాల్ని అనవసరంగా అప్పుతెచ్చుకుని వుంటారు.

అలివేలు బిన్నీ కంపెనీవారి రగ్గు నిండుగా కప్పుకుంటూ యీ గొడవకంతా కారణం కాంతం అని దూషించిందికదూ... నిజం. యిది:

అలివేలు క్లాసులో వో అబ్బాయి వున్నాడు...అతని పేరూ వూరూ నాకూ తెలియదు. అతని గురించి వొక్క మాటలో చెప్పాలంటే వుత్తమా మనిషి...అంత వుత్తమా పురుషుడూ అలివేలుని చూడగానే చేప పిల్లలా కొట్టుకు లాడాడు. ఆ అమ్మాయి గురించిన పూర్తి వివరాలు అతనికి తెలుసు...పెళ్ళి వద్దని బ్రహ్మచారిగా జీవంచాలనేది అతని కోరిక కాదు... కాబట్టి కట్టే తాళేదో ఆ అమ్మాయి మెళ్ళో కడితే తను సుఖపడగలననే నిర్ణయాని కొచ్చాడు. అది అతని దృష్ట్యా ఉత్కృష్టమైన కోరిక. అందుకే ఆమె కోసం అతను రకరకాలుగా ప్రయత్నాలు చేసేవాడు. ఉత్తరం వ్రాయబోయి అపార్థం చేసుకుంటుందని మానేశాడు. ఏ పొన్నమామిడి చెట్టుకిందో మాట్లాడాలనే ఊహ ఊహగానే మిగిలిపోయింది. అన్నీ కలలో నిజమయ్యేవి... నిజం కలలో ఊహించుకోవడం. అది ఫలవంతం అయ్యేవరకే... ఆ తరువాత యీ నిజం అయిన కల గురించి వాస్తవంలో అంతగా తలపే వుండదు. మనసెప్పుడూ కొత్త పుష్పాల్నీ, కొత్త పరిమళాల్నీ అన్వేషిస్తుంది... అతను, అలివేలూ యంట్ మిత్ర బృందానికి చాలాసార్లు కనిపించాడు.

ఆ అమ్మాయిలంతా కొద్దిరోజులు ఎవరో లెమ్మని పట్టించుకోలేదు. ఓ రోజు "ఇదేమిటి యెప్పుడూ కనిపిస్తాడు?'' అనుకున్నారు. మర్నాడు, "మనలో ఎవరి కోసమో యిలా తిరుగుతున్నా''డని నవ్వుకున్నారు. కొన్ని రోజుల అనంతరం "ఎవరికోసం'' అని ఒకళ్ళ నొకళ్ల పరీక్ష చేసుకున్నారు. ఎవరిలోనూ "రెస్పాన్స్" వుండేది కాదు.

"ఆ అబ్బాయిని యెరుగుదువా?" అంది రంజని.

"ఏ అబ్బాయి?"

● పతాఖి పన్ చాంగం: మనకీ, మహమ్మదీయులకీ తేడా ఒకటే: మనం ఇల్లా అంటే వాళ్ళు అల్లా అంటారు.

● ఒక మహా కవిని గురించి కృష్ణశాస్త్రి: "ఆయన ఇప్పటికి వంద కావ్యాలు రాశాడు గాని, వాటిలో ఒక్కముక్క కవిత్వం లేకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు."

సృష్టికి పూర్వం

[ఈ పై చిత్రానికి ఇంకా ఇలాంటి వివరణలు (రైటప్పులు) ఏవైనా దొరికితే మాకు పంపించ గోరుతాము. బాగున్న వాటిని వచ్చే సంచికలో ప్రచురిస్తాము.]

"దూరంగా - అదుగో - ఆ అబ్బాయి''

"మా క్లాస్‌మేట్'' అంది ఫైనలియర్ శారద.

"మా పక్కిల్లే'' అంది పద్మ నెమ్మదిగా.

"పాపం'' అన్నారు ఆ స్వరంలో గర్వం కనుపించకపోయేసరికి.

"ఊరుకోండర్రా'' కాంతం సైడ్ చేసింది పద్మని.

వారం పది రోజులకు ఆ అమ్మాయిలంతా వంతుల ప్రకారం అతని చూపుల్ని ఎక్స్‌రేలో పరీక్ష చేసేశారు. అందరూ ఆ చూపులు అలివేలు మీద పడుతున్నాయి అని ఓ సుప్రభాతాన మీటింగ్‌లో తేల్చేశారు. ప్రీకంటిలో అంత నేర్పు వుంది. అవి చూస్తున్నట్టే - వుండవు; లోకాన్ని చదువుతాయి. అనుమానించినట్టే కన్పించవు; శరీరాన్ని నఖ శిఖ పరీక్ష చేస్తాయి. రెండు నల్ల లోకాల మధ్య మెరిసే నక్షత్రాల్లాంటి ఆ రెండు చుక్కలే ప్రపంచానికి కాంతి నివ్వగలవు. సప్త సముద్రాల అలజడిలో జడిపించనూగలవు.

"నన్ను కాదు. నాకేసి చూడ్డం యేమిటి? అంతా గోల'' అంది అలివేలు.

"రాణీగారిలో యేం చూశాడో మరి? మా కేం తెలుసు?''

"పోవే''

"మేం పోతే వంటరిగా చూడవచ్చనా?''

అలా స్నేహితురాళ్ళు ఆమె మనసును చిలికి వదలిపెట్టిన తరువాత పాల సముద్రం లాంటి ఆమె హృదయం చిన్న చిన్న ఆలోచనల కెరటాల్ని రేపుకుంటూ సవ్వడి చెయ్యడం ప్రారంభించింది... అతను చూస్తున్నాడనే తలపు వచ్చినప్పుడల్లా చెమటలు పట్టేవి... అతను చూడకుండా వుంటే బావుణ్ణు అనిపించేది. అందుకే గమనించడం ఆగిందో, సాగిందోనని ఆ అబ్బాయిని చూస్తే అతని రెండు నేత్రాలూ డివైడర్‌గా సమన్వయం చెంది, తనని కేంద్రంగా - ఆశల (ఇంద్ర) చాపాలు, కలల (ఇతి) వృత్తాలూ గీస్తూన్నట్టు, రకరకాలుగా చిత్రవిచిత్రాలయిన త్రివర్ణ చిత్రాలు చిత్రిస్తోన్నట్టు ఒక టెక్నికలర్ దృశ్యం.

"ఇదేం ఖర్మ బాబూ నాకు'' అనుకుంది రెండు మూడు సందర్భాలలో - తన్ని తను గుర్తించలేక పాపం అలివేలు.

ఆ తరువాత ఆ మాటలు కూడా అనుకో బుద్ధి వేసింది కాదు. "ఈ యేడాది అయిపోతే చాలు'' అనుకుంది నిద్ర పట్టకపోవడంతో విసుగుపుట్టి. (ఈమాట ఆమె అనుకుని చాలా సేపయింది.) "ఆ తరువాత యేం చేస్తావు అలివేలూ?'' నాలుగు గోడలూ, కిటికీలూ, దేవుడిపటాలూ, కుర్చీ, డ్రాయరూ, నోట్సు, పెన్నూ, ఆఖరికి మంచం, పరుపూ రగ్గులోంచి కుదిపి అడిగాయి వొక్కుమ్మడిగా ఆమెను.

"ఇంకా పైకి చదువుకుంటాను.''

"మరి చదువయిపోతే చాలు బాబూ అని యెందు కన్నావు?''

"వాట్టినే'' కోపంగా అని తిరిగి "మీకు చెప్పాలేమిటి యివన్నీ?'' అంది.

"నీ మాటలు రాని స్నేహితులం కదా. అడిగితే తప్పా? అవున్లే. కాంతం, ఉమా, పద్మా గిల్లి, వీపు వాయించి దబాయిస్తే చెబుతావు.''

హాయిగా యింట్లో వుండచ్చు.''

"ఇప్పుడు కష్టంగా వుందా?''

"అవును, చదవలేక. చదివినా పాసయిందాకా భయం.''

ఈ లోపున అల్లర్లు, వాళ్లూ, వీళ్లూ పేర్లు పెట్టడం.

చదువయిపోతే ఎంత తేలిగ్గా వుంటుంది? సంతోషంతో సందడించిన సంగీతపు లహరిలా నిట్టూర్పు వీచింది స్వరంలో.

"వూ. తరువాత''

"అంతే''

"ఇంకా వుంది''

జవాబు దొరకలేదు... నిజానికి వెదకలేదు అలివేలు.

"సిగ్గుపడకు, నీ లోపలి నిజాన్ని నేను. నీ నీడని.'' అందొక గోడ.

సరియైన జవాబు చెబుదా మనుకుంటున్న నోటిని మెదడు అడ్డుకుని మరో గాడిలో మాట్లాడించింది...

"అవును, అతనూ, చాలామంది కూడా'' నావైపే చూస్తున్నారు...ముఖ్యంగా అతని చూపు లేమిటి-బొత్తిగా బుగ్గలమీద గిలిగింతలు పెడతాయి...''

"అందుకని చదువు ఆపేసి యింట్లో వుండా లనుకుంటున్నావా?'' అచేతన పదార్థాలైనా మనస్తత్వం తెలుకోవడంకోసం అన్నట్టుగా తప్పుదారి పట్టించే ప్రశ్న వేశాయి...

"అవును'' అనేసింది.

"ఇంట్లో వుంటే అతని చూపులు నీకు తగలవని నమ్మకం యేమిటి''

"ఇవేం స్పేస్ రాడార్సా-యేమిటి?''

"అంతకన్నా బలవత్తరమైనవి. నువ్వు నడిచే పాదం క్రింద మెత్తని ముల్లులా-పడుకునే పక్కమీద కుట్టడం చేతకాని నల్ల చీమ ప్రయాణంలా-ఇలా రకరకలుగా అలజడి తెస్తాయి జాగ్రత్త.''

"మరేం చెయ్యాలి?'' నాలిక కరుచుకుంది.

ఆ వస్తువులన్నీ ఫక ఫక నవ్వసాగాయి...ఆ నవ్వులో అనుభవం వుంది. కనీ కనిపించని పూల దారు లున్నాయి.

వెన్నెల వాడకు తీసుకుపోయే మనోరథ రథాల ఆత్రుత వుంది.

● మంగలి: (క్షౌరంచేస్తూ) మీరు ఎర్రచొక్కా వేసుకొచ్చారారా సార్?

ఆసామి :— లేదే!

మంగలి :— అయ్యబాబోయ్!

● భార్య: ఏమండీ, ఈ నైలాన్ చీర నాకు బావుందా?

భర్త: కట్టుకు రా మరీ.

వివేకం, నిండుతనం కూడా వున్నాయి.

''అందుకే. వో చిన్నారి చిలుకా!...''

ఇక వాటిని మాట్లాడ నివ్వకుండా అలివేలు "ఛా-పొండి" అని బూరుగు దూది తలగడాలో తలదూర్చింది...

ఓ రోజు భోజనంచేసి నిలువుటద్దం బీరువా తెరిచింది మడత బట్టలకోసం అలివేలు. చేతికిచీరవచ్చింది...అది అన్నపూర్ణది. నైలాన్ పువ్వు లద్దిన చీర. అది వదిలేసి పరికిణీ కండువా తీసుకోబోతే చేతికి ఆ చీర అంటుకుపోయింది "నన్ను కట్టుకోవూ" అన్నట్టు.

పోనీ కట్టుకుందాం అని నిశ్చయించుకుని అదే తీసుకుంది. తీరా కట్టుకోవడం ప్రారంభిస్తే-కాళ్ళూ, నడుంచుట్టూ బిగించినట్టుగా వుంది...తిరిగి కట్టుకుంటే కుచ్చెళ్ళు అమరలేదు. పమిట యెంత కొలిచివేసుకున్నా జడని సగం దాటలేదు. గుండెలకి, మెడకి-చీర ఆనక గాలి కెగిరిన పటంలా అయిపోతోంది...ఆఖరికి వోమాదిరిగా కట్టుకుంది అరగంట ప్రయత్నంచేసి... అద్దంలో చూసుకుంటే పెద్దరికం నమ్రతగా నిల్చుంది...నవ్వు కూడా వచ్చింది...తలుపు తోసుకుని అన్నపూర్ణ వచ్చింది...

"ఇదేమిటే''

నిజంగా సిగ్గుపడిపోయింది అలివేలు.

"వోస్-అంత సిగ్గెందుకు-ఆ కట్టుకోవడమేమిటి-రా ఇలా...'' అన్నపూర్ణ ఫైనల్ టచెస్ యిచ్చింది ఆ కట్టడానికి.

"ఛాలా బావున్నావే-చీర కట్టుకుంటే"

''మొదటిసారి చీర కట్టుకుంటే సిగ్గేస్తుం దేం అక్కయ్యా?" సంశయం తీర్చుకోవాలని అడిగింది అలివేలు.

"నీకు తెలియని పెద్దరికం- నీలోదాగింది కన్పించడం మూలంగానే"

''సరిగ్గా అడుగులు కూడా పడ్డం లేదు-పడిపోతానని భయంగా వుంది"

"అప్పుడే అలా అనుకుంటే యెలా-యీ చీరలతోనే-నీ జీవితం అంతా కొత్త దారులు తొక్కడం ప్రారంభిస్తుంది. ఇవాళ అమ్మాయిగారు, నాల్గో మజిలీ ప్రారంభించారు. ఆడవాళ్లు అడ్డదిడ్డంగా యెగురుతూ నడవకుండా యిదో బంధం తెలుసా?..."

అలివేలు అదో మాదిరిగా అన్నపూర్ణని చూసి నవ్వేసి అంది:

"ఈ రోజు నుంచి నాలో వున్న చిలిపితనం, అల్లరీ అన్నీ పోగొట్టుకుని కొంచెం హుందాగా, యెదిగిన మనిషిగా నడుస్తున్నానని బోర్డు కట్టుకోవడం అన్నమాట...''

"ఆ" అంది.

"ఇన్ని నియమాలు వున్నాయా యీ చీరలో? అయితే అల్లరి చెయ్యకండా అమ్మలా, నీలా వుండాలా? నేను కట్టుకోను, విప్పేస్తానీ చీర" అంది గతం అంతా అమృతమయంగా- దాని యెడబాటుని సహించలేని దానిలా వూహించుకుంటూ.

● రోగి: ఈ బాధ మరీ ఎక్కువై పోతోందండి. ఇంతకంటె చావడం మేలనిపిస్తోంది,

డాక్టర్: అదంతా నేను చూసుకుంటాగా సార్. నాకు వదిలెయ్యండి.

"రేపైనా కట్టుకోవాలిగా!" అంది అన్నపూర్ణ యింతలో భర్త పిలుపు వినిపించి వెళ్ళిపోతూ.

అలివేలు హాల్లోకి వచ్చింది. ఇదివరకు పరికిణీలోంచి విసవిసా పడే అడుగులు అడ్డుకుంటోన్నట్టు తూచి తూచి పడుతున్నాయి.

హాల్లో వున్న తల్లి కూతుర్ని చూసి "ఇదేమిటే!" అంది.

"చీర" అంది నవ్వుతూ.

"పెద్దదానిలా చీర లేమిటి-దిష్టికూడానూ, విప్పెయ్యి''

"పెద్దదాన్ని కానామరి" అంది నవ్వుతూ అలివేలు.

తండ్రి అరుగుమీద కుర్చీలోకూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు...ఇదే అదనుకొని వీథి గుమ్మాన్ని దాటేసింది-దాటబోయింది...!!

"ఎక్కడికే అన్నపూర్ణా?"

"నేను నాన్నా, కాలేజీకి" అంది సమాధానం వినకుండా వెళ్ళిపోతూ.

ఆయన వోసారి తేరిపార చూసి నవ్వడం ఆ అమ్మాయి చూసి వుంటే మరింత సిగ్గుపడిపోయేది.

ఇంటి దగ్గరకన్నా యెక్కువ కలకలం రేగింది కాలేజీ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో. అలివేలు అప్పుడే రోదసీ యాత్ర ముగించుకు వచ్చినట్టు మిగతా అమ్మాయిలంతా ఆమెను వింతగా చూడ్డం మొదలుపెట్టారు.

ఆఖరిని అందరూ హోహో" అంటూ చుట్టు ముట్టేశారు.

"అబ్బ - ఎంత అందంగా వున్నావే" కాంతం కౌగలించుకుంది...

చీర కట్టుకోడంలో అనుభవం వున్న అమ్మాయిలు ఆ చీరనీ, అలివేల్నీ రకరకాలుగా తీర్చిదిద్దారు.

అలివేలు అంతసేపూ మౌనంగానే వుంది.

"మాట్లాడవే బొమ్మా!"

"మా అక్కయ్య చీర కట్టుకుంటే అల్లరి చెయ్యకూడదంది తెలుసా!"

"బావుంది - మీ అక్కయ్యకు పి. హెచ్. డి. యివ్వచ్చు."

క్లాసులో సగంమంది విద్యార్థుల చూపులకు ఆ రోజు అలివేలు అయస్కాంతం అయింది. సముద్రంలో దారి తెలియక తిరిగే 'అతనికి' ఆమె కేవలం దిక్సూచే అయింది.

ఆ రోజు రాత్రితో ఆంధ్రాభ్యుదయ వార్షికోత్సవాలు అయిపోతాయి... శాటిన్ ఎర్రపువ్వు బాడీ ధరించి అలివేలు తిరుగుతూంటే నూటికి నూరు పాళ్ళు సంధ్యా కాంతిలా, దీపశిఖలా అనిపించింది చాలా మందికి. వలంటీర్లలో అతనూ వున్నాడు... అతనిలో ఆపేక్ష వెర్రి పూవులు పూసింది.. కోరికలు ఆనందాన్ని దాచుకుంటున్నాయి శరీరం నిండుగా....

ఊళ్ళోంచి వచ్చిన ఆడవాళ్ళని కంట్రోల్ చేస్తూ అలివేలు కెమిస్ట్రీ హాల్ ధగ్గర నుంచుంది.

అతన్ని చూసి అతనే అనుకుంది. ఆ రోజు మొదటిసారి చీర కట్టుకున్నానని

గుర్తుకు వచ్చి ఆమె కుదించుకుపోయింది...

"మీరు" అన్నాడు అతను దగ్గరగావచ్చి.

"నేను" అంది మామూలుగా.

"చీర కట్టుకుంటే చాలా బావున్నారండీ-మీరు"

"నిజమా" అంది కొంటెగా.

"ఆ"

వెంటనే అనేసింది "మీకేం పని లేదా? నే యెలా వుంటే మీకెందుకు" కోపంకూడా ఆ స్వరంలో వుంది...

"నేనూ" అతను వూహించలేదు ఆ అమ్మాయి మాటలు,

"ప్లీజ్-వెళ్ళండి-ఇలా యెప్పుడూమాట్లాడొద్దు." జనంలో కలిసిపోయింది...

"ఇలా బిహేవ్ కానేమిటి...నవ్వుతూచే జవాబు చెబితే పోయిందేముం దింతలో..." చీర కట్టుకున్న మూలంగా అని వుంటానని అనుకోవాలనిపించింది.

ఇంటికి వచ్చింది....ఆలోచనలుమాత్రం అతన్ని కొంగుకు ముడివేసి కూడాతీసుకు వచ్చాయి.

వెళ్ళి అద్దం ముందు నుంచుంది ... దూరంగా బెడ్‌లైట్ కాంతి గదిని నింపలేక పోతోంది....

రెండు వెచ్చని హస్తాలు- వో బలమైన చప్టాలాంటి ఛాతీ ఆమెను కౌగలించుకున్నాయి....

భయపడింది .... విదుల్చుకుంటూ 'యెవరూ' అంది,

అతను నోరు నొక్కినా కళ్ళు బావగారిని చూపించాయి అద్దంలో.

"ఛీ-వదులు బావా-యేమిటిది" కంగారుగా కైదులోంచి బయటపడింది....

'చీరకట్టుకుంటే నువ్వు చాలాబావున్నావు మరదలా" అన్నాడు కొంటెగా.

"అక్కయ్యతో చెప్తాను" అంది,

ఇంతలో ఆ గదిలోకి అన్నపూర్ణ వచ్చేసింది...

"వేళాకోళంగా మంచినీళ్ళు అడిగితే, నీతో చెప్తానని బెదిరిస్తోంది మీ చెల్లాయి చూడు ..." అన్నాడు వెళ్ళిపోతూ అతను....

అన్నపూర్ణ చిన్నదేం కాదు. అందుకే గ్రహించగలిగింది. వెంటనే వూహించగలిగింది.

"అక్కయ్యా" వెళ్ళి కౌగలించుకుంది....

"యేమిటే"

"నేను చీర కట్టుకోనే" అనేసింది-ఆ రోజు అనుభవాన్ని విప్పి చెప్పలేకా, మనసులో దాచుకోలేకా.

"ఏం? అనుభవం చెడుగా వుందనా?"

"అవునక్కయ్యా". అలివేలు కాలేజీలో జరిగిన సంగతి చెప్పింది. బావ సంగతి చెప్పకూడదనుకుంది. కాని జరిగింది అన్నపూర్ణే చెప్పేసింది. ఆఖరిగా అంది ఘరివిస్తూ!

"చూశావా-నేను చెప్పలేదూ- హుందాగా జీవిస్తానని-మర్యాదగా బ్రతుకుతానని నిరూపించుకున్నావు రెండు చోట్ల - దీనికేమంటావు?"

తేలికపడ్డ మనస్సుతో అంది అలివేలు:

"ఇదంతా చీర ప్రభావం అంటావా?"

"కాకపోవచ్చు. కాని, ఈ అనుభవంతో నువ్వు గుణపాఠం నేర్చుకోవచ్చు, నీ మామూలు అల్లరిని, చిలిపితనాన్ని మరిచిపోయావు. దానికితార్కాణంయేమిటోతెలుసా? మా ఆయన చేసిన పనికి అల్లరిచేసి అగౌరవపరచలేదు... నా దగ్గర కూడా నేను బాధపడతానని దాచావు... అదే నిన్నటి రోజయితే అల్లరి చేసి అరిచేదానివి....కాలేజీలో కూడా ఆ అబ్బాయికి కొంటె జవాబులు చెప్పేదానివి" అంది.

నిజమే....అతనిపట్ల ప్రవర్తన, బావ యెడల నిర్లిప్తత రెండూ కూడా తనకు తెలియకుండా వ్యతిరేకంగానే జరిగాయి .... అదే ఆమెకు అంతవరకూ అర్థం కాలేదు.

"నాల్గో మజిలీ ఎలా మొదలయిందో చూశావా చెల్లాయ్? అందరి అనుభవాలూ ఇలాగే వుండకపోవచ్చు. కాని స్త్రీకి దక్కే గౌరవానికి, ప్రతిష్ఠకి బంగారు వన్నె తెచ్చే ఘడియలు యీ మజిలీలోనే యెదురవుతాయి...."

కొన్ని నెలలు గడిచిపోయిన తరువాత-అమ్మా, నాన్నా, అన్నపూర్ణా, పెద్దన్నయ్యా వుమ్మడిగా నవ్వుకోడం వినిపించింది అలివేలుకు. వెళ్ళి వినగా, ఆఖరి మాటలుగా "పెళ్ళి చూపులు" అనేవి ఆమెను ఢీకొట్టాయి.... గుండె చేత్తో పట్టుకుని గప్‌చుప్‌గా వెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోయింది అలివేలు. గోడమీద ఫొటోలో కాన్వొకేషన్ దుస్తుల్లో వున్న అలివేలు బి.యస్సీ; అడిగింది నవ్వుతూ! "ఎవరి కా పెళ్ళి చూపులు?" అని.

"'షో, కొంటె పిల్లా" అంది ఈ అలివేలు.

"అలివేలు యెవర్ని పెళ్ళాడింది? అతన్నే పెళ్ళి చేసుకుందా? లేక యతన్నేనా పెళ్ళి చేసుకుందా? నాల్గో మజిలీ ఎలా సాగుతోంది?" అని రకరకాలుగా ప్రశ్నించేవారికి నేనేమీ సమాధానం చెప్పదలచుకోలేదు....మరో మజిలీ కోసం మీరే యెదురు చూడండి. ఆ వోపికా లేకపోతే-మీకు కనిపించే జంటల్లోనే అలివేలూ, భర్తా వుంటారు....ఏ పార్కులోనో, బస్‌లోనో, సినిమా హాల్లోనో వుండి మీరు గుర్తు పడతారని మొహాలు పక్కకి తిప్పుకుని నవ్వుకుంటూంటారు. ఎగ్జిబిషన్స్‌లోనో, రవీంద్ర భారతిలోనో, రసికరంజనీ సభలోనో చుట్టాల పెళ్ళిలోనో మీకు తారసపడచ్చు. వారిని యీసారి వెంటనే అడిగెయ్యండి, మర్చేపోయాను. ఇలస్ట్రేటెడ్ వీక్లీలో "వెడ్డింగ్స్" కాలమ్‌లోకూడా మీకు దర్శనమివ్వచ్చు. అదీకాకపోతే ఆఖరి క్లూ (హో!) మీరే అయి వుండచ్చు మీరు వెదికే జంట. అప్పుడు మీరు ఆశ్చర్యం, ఆనందం కూడా పొందుతారు- ఈ దాగిన నిజాన్ని ఇంతకాలం గుర్తించ లేకపోయినందుకు ●

మరికొన్ని అతిశయోక్తులు

ఎక్స్‌ప్రెస్ టెలిగ్రాము, జాతీయ సమైక్యం, నాగార్జునసాగర్ రెండవ దశ, లలిత సంగీతం, పిల్లల పత్రిక.